

## **Áder János köztársasági elnök úr felszólalása az Országgyűlésben**

Az Országgyűlés tavaszi ülészakájának 23. ülésnapján (2016. május 10): „Azért kértem Magyarország kormányától a ratifikációs eljárás mielőbbi megindítását, mert azt szerettem volna, hogy Magyarország az elsők között legyen az Európai Unióban, akik hitet tesznek a párizsi megállapodás mellett.”

A szóban forgó párizsi klímavédelmi megállapodást múlt év végén 195 ország fogadta el, és a Föld napján, ez év április 22-én New-Yorkban 174 ország és az EU látta el kézjeggyével. Hazánkat mindkét alkalommal a köztársasági elnökünk képviselte. Való igaz, hogy nemzetközi egyezményt ilyen nagy számban eddig még nem írtak alá, a korábbi egyezményekhez képest most „tehát nagyobb az esély arra, hogy a problémát meg tudjuk oldani.” – mondta a köztársasági elnök. De hát milyen problémáról van szó? S az valóban probléma? Ezekre a kérdésekre keresünk választ.

Áder János elnök úr igazi, a legjobb értelemben vett klímahívő. Egy jó ideje számos megnyilatkozásában hitet tett erről, ebben a szellemben képviseli hazánkat, és szólalt fel a parlamentben. És most nem a „klímaszkeptikusok” által, kicsit pejoratív értelemben használt „klímahívő” minősítést használom, ez távol álljon tőlem. De hát energetikai szakemberként szakmai meggyőződésből klímaszkeptikusnak tarthatnám magam (az elnök úr szerint „tévhit” képviselője), mert nem tudom elfogadni, hogy a globális felmelegedés - ami egyébként 19 éve nincs – az emberi tevékenységgel összefüggő (antropogén), valóban egyre növekvő szén-dioxid kibocsátás következménye. A klímavédők szerint csökkenteni kell a szén-dioxid kibocsátást a hagyományos energiahordozók (szén, olaj, gáz) felhasználásának visszaszorításával. Az ezredfordulóig akár a teljes dekarbonizáció eléréséig. E ponton érintkezik a klímavédelem az energiapolitikával, amiért energetikai szakemberként szükségszerűen foglalkoznom kell e témakörrel. Számomra szakmailag egyértelmű, hogy ez tévút, és nem a klímaváltozással kapcsolatban hangoztatott következmények veszélyeztetik az emberiséget, hanem a párizsi megállapodásban megfogalmazott klímacélok teljesítése érdekében végrehajtandó, egyébként is irreális intézkedések. Nézzünk hát a felszólalásból egy-két konkrét kijelentést.

„Miért nem értük el a legnagyobb jót? Azért, mert ha a párizsi megállapodásokat összeadjuk, egymás mellé tesszük, akkor kiderül, hogy ha mindenki teljesíti, mindenki végrehajtja, mindenki betartja a saját maga vállalásait, a földfelszíni hőmérséklet még akkor is 2,7 fokkal, tehát közel 3 fokkal emelkedik, aminek meglehetősen súlyos következményei vannak és lehetnek még mindig. Nem sok időnk maradt a cselekvésre, körülbelül 15-20 évünk van arra, hogy ezt a megállapodást végrehajtva, sőt tovább erősítve a legnagyobb bajt valóban elkerüljük.

Mert mi is lenne, ha tovább mennénk azon az úton, amiről most Párizsban letértünk, vagy legalábbis szeretnénk volna letérni? Hadd hívjam segítségül az ENSZ tudományos tanácsadó

testületének, az úgynevezett IPCC-nek a tanulmányát. Ez a tudományos tanácsadó testület, amelynek 270 tudós tagja van mindenhol, a világ különböző részeiről, két évvel ezelőtt egy meglehetősen terjedelmes tanulmányban vázolta a lehetséges következményeket.” [...] „Tehát mi lenne, ha továbbmennénk azon az úton, amelyen eddig haladtunk?”

Először is, tovább nőne a légkörben az üvegházhatású gázok koncentrációja. Ez az atmoszféra és a tengerek további melegedését eredményezné, ez pedig elvezetne a jégtakaró olvadásához és a tengerszint emelkedéséhez. Egyre szélsőségesebb időjárási viszonyok jellemeznék Földünket - erre egyébként kaptunk példát a 2015-ös esztendőben -, nagyon sok helyen, ahol korábban ilyen nem volt, szélsőséges aszályok, még több helyen, ahol korábban ez nem volt jellemző, hatalmas árvizek, egyre súlyosabb természeti katasztrófák, egyre súlyosabb következményekkel járó, egyre nagyobb kárt okozó természeti katasztrófák lennének. Folytatódna az óceánok savasodása, az élelmiszer-termelés feltételeinek romlása, újabb kórokozók, illetve korábban az adott területen nem ismert kórokozók terjedésére számíthatnánk, felerősödne a társadalmi konfliktusok, és tömeges népvándorlás indulna el, mondják az ENSZ által felkért tudósok.”

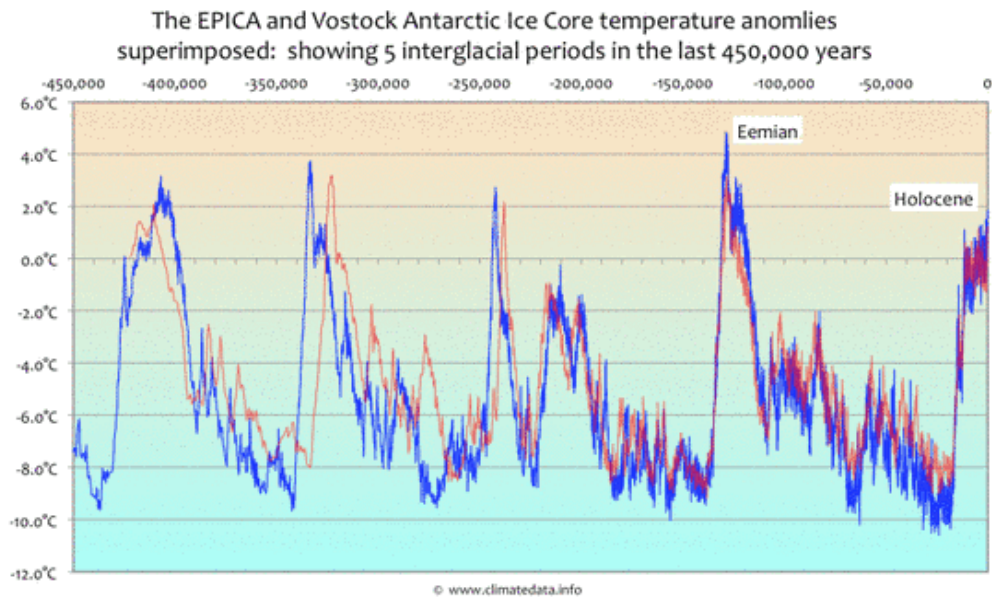
Érdekes, hogy a felszólalásban nem szerepel explicit, hogy a globális felmelegedésért alapvetően az egyre növekvő szén-dioxid kibocsátás a felelős. Az üvegházhatású gázok növekedéséről, szennyező országokról, kibocsátásról, fosszilis energiára épülő gazdasági fejlődési folyamat lezárulásáról van említés. „A további fejlődés energiaigényét már a közeli jövőben is zömében nem a fosszilisenergia-ipar fogja biztosítani. [...] 2015 az első olyan év, amikor több szén-dioxid mentes áramtermelő kapacitás épül ki a világon, mint fosszilis.” Mindezekből arra kell következtetni, hogy mégis elsősorban a széndioxid kibocsátással van probléma, hiszen a párizsi egyezmény erről szól.

„Ma már nyugodtan mondhatom, hogy 94 százalékos tudományos konszenzus van abban, hogy mindaz, amit látunk, mindaz, amit klímaváltozásnak nevezünk, az emberi tevékenység következménye.”

Hát menjünk szépen sorjában:

**1. A klímaváltozás** nem az emberi tevékenység következménye. Bolygónk klímája, a klímaváltozásokat jellemző paraméterek, nagyon sok hatás következményeként, térben és időben állandóan változik. Az egyik legfontosabb paraméter a hőmérséklet. Az Antarktison levő Vostok és EPICA állomások jégdugó vizsgálatai alapján a hőmérsékletváltozás a megelőző 450 000 évben az **1. ábra** szerint volt rekonstruálható. A két egymástól teljesen független vizsgálat meglepően egyező eredményekre vezetett. A hőmérsékletváltozás -10 Celsius foktól +4 fokig terjed, amelyen belül négy teljes nagy (melegedési és hűlési) periódus figyelhető meg, amelyekre fűrészfogszerűen sok-sok kisebb-nagyobb melegedési, majd lehűlési szakasz rakódik, statisztikusan váltakozva. A változás folyamatos, ezt követően sem lesz másképp. E fontos kutatási eredményeket a mai klímatudomány elfogadja. Ismeretükben, akár néhány évtizedes, vagy évszázados hőmérsékletemelkedés alapján (közel

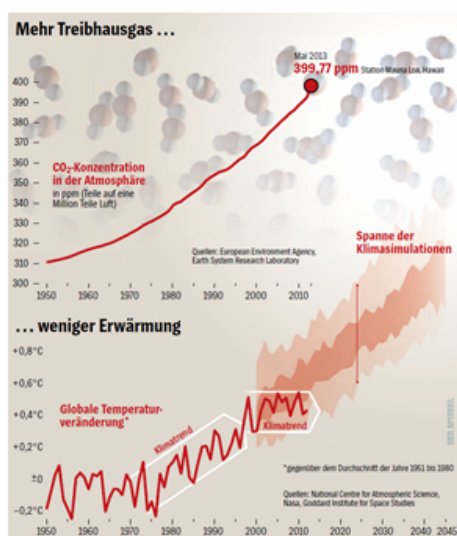
3, 4 esetleg 5-6 fokos) további globális hőmérsékletnövekedést vizionálni, bizony bátor dolog.



1. ábra. Az Antarktison működő kutató állomások vizsgálati eredményei

Csupán megjegyezzük, hogy a kutatások, többek között a szén-dioxid vizsgálatára is kiterjedt, amely szinkronban teljesen hasonló időfüggvény szerint változott. Végül megemlítenéd, hogy a klímaváltozás és a rövidtávú időjárás változás, mint ahogy a klímakutatás és a meteorológia tudománya nem keverhető össze.

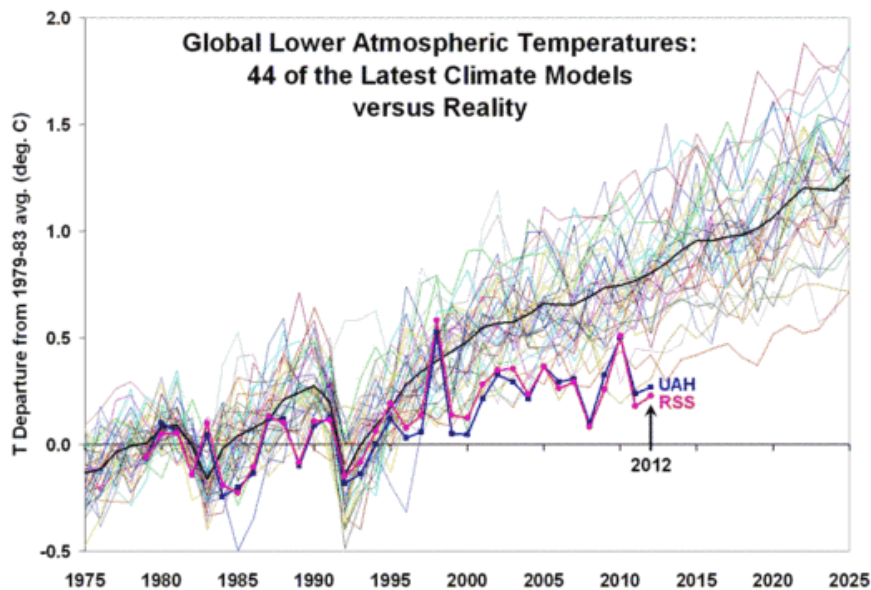
2. Nézzük a szén-dioxid és a hőmérsékletváltozás kapcsolatát, amit a 2. ábra kíván szemléltetni. A felső görbe a szén-dioxid (CO<sub>2</sub>), az alsó a globális hőmérséklet változását ábrázolja 1950-től kezdődően. A légkör szén-dioxid koncentrációja, elsősorban a fosszilis



- CO<sub>2</sub>-konzentráció növekedés
- Globális felmelegedés?

2. ábra. A szén-dioxid koncentráció és a globális hőmérséklet változása

tüzelőanyagok egyre növekvő felhasználása következtében folyamatosan emelkedik, napjainkra egyes helyeken elérte a 400 ppm (0,04 %-os) értéket. Az alsó folytonos piros függvény a mért hőmérsékleti értékeket, a folytatást képező halványpiros mező pedig a különböző klímamodellek futtatásával nyert hőmérsékleti prognózisok széles mezejét ábrázolja. Hangsúlyozzuk, hogy szimulációs eredményekről van szó! Érdekes, hogy a szimulációs mező ugyanúgy alulról egy kicsit domború, mint a szén-dioxid görbéje, azt sugallva, hogy a kettő között valamiféle szoros korreláció lenne. De erről szó sincsen. A **3. ábra** segítségével nézzük meg egy kicsit alaposabban a szimulációs és a mért értékek viszonyát, hiszen ez szoros kapcsolatban van az IPCC említett tanulmányaival (AR 4, AR 5) és a hőmérsékletnövekedés korlátozásával összefüggő klímavédelmi célkitűzésekkel.



**3. ábra.** A globális hőmérséklet mért értékei és a klímamodellek szimulációs prognózisai

A légballoonos és a műholdas mért hőmérsékletértékeket a folytonos piros, ill. kék függvények ábrázolják, amelyekkel kapcsolatban két fontos megállapítás tehető. Az egyik, hogy a kétféle mérés elég jó egyezést mutat, a másik még fontosabb: a mért hőmérsékletek átlagos értéke 18-19 éve gyakorlatilag nem változik, tehát nem igazolják a globális felmelegedés teóriáját. Teóriának pedig azért nevezhető, mert az IPCC a klímaváltozással kapcsolatos alaptézisét az ábrán bemutatott szimulációs eredményekből vezeti le. Tudni kell, hogy az ENSZ szóban forgó kormányközi testülete („Klímatanács”) finanszírozza (eddig megalakulása óta összesen mintegy 40 milliárd dollárral) és koordinálja a „hivatalos” klímakutatásokat. A klímamodellek fejlesztésével és a klímaprognózisokkal világszerte 40-50 kutatóhely foglalkozik. A 4. ábrán 44 hőmérsékleti prognózis-függvény, és ezek átlagos görbéje (vastag fekete függvény) látható. Ez képezi tehát a globális felmelegedés teóriájának alapját. A szimulációs görbék egyre csak kúsznak felfelé, amivel kapcsolatban néhány megjegyzés feltétlenül indokolt. A klímamodellek

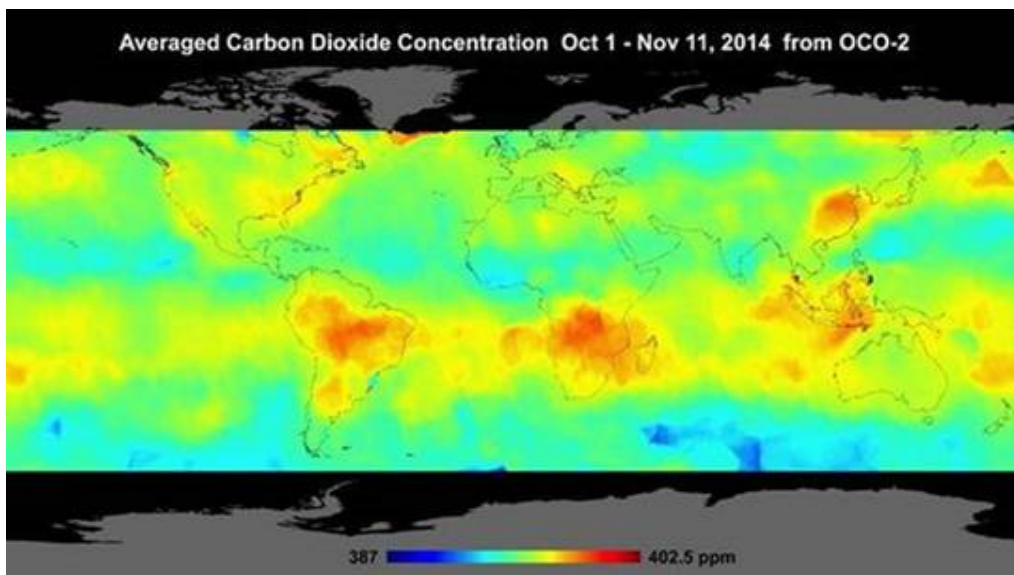
rendkívül összetettek és bonyolultak. Alapcéljuk a globális hőmérséklet várható alakulásának leírása. Így figyelembe kell venniük valamennyi olyan alrendszer és kölcsönhatásukat, amelyekben lejátszódó folyamatok hatással vannak a légkör hőmérsékletére. (Az alrendszerekből néhány: a légkör sugárzási folyamatai, földfelszín, felhőzet, növény- és állatvilág, jégtakarók, óceánok hőmérsékleti, gázoldódási és áramlási folyamatai, vulkánok hatásai, emberi tevékenység, stb., és nem megelégedve az üvegházhatásról és benne a szén-dioxid kiemelt szerepéről.) Nem csoda, ha az eredmények annyira szórnak, amint 3. ábrán látható. Sok száz egyenletből álló matematikai modelltől van szó. Aki már foglalkozott dinamikus folyamatok szimulációjával, az tudja, hogy mit jelent csupán egyetlen konkrét esetre lefuttatni egy szimulációs programot. Meg kell adni az esethez tartozó kezdeti és peremfeltételeket és az egyenletekben szereplő valamennyi együtttható számszerű értékét. Ezért minden nagybecsülésem a kutatóké (és helyeslem, hogy folynak ilyen kutatások), de ezekre az eredményekre nem építhető a világszintű klímavédelem olyan felelőtlen módja, amint ezt a párizsi egyezmény tartalmazza. Az eddigi (valószínűleg befolyásoltsággal bíró) eredmények azt viszont igazolják, hogy a klímaváltozás előre nem jelezhető. A köztársasági elnök úr által említett 270 IPCC-tudós félrevezeti az egész világot, ők a „megvásárolt tudósok”. Kívülük az IPCC-nek minden országban van rezidense, és vannak szakértői (nálunk is). A fontosabb országokban egész kutató intézetek, mint amilyen Európában pl. a Potsdami Klímakutató Intézet (PIK), élén a Schellhuber professzorral, aki a klímavédelem európai pápája és egyben Angela Merkel kancellár asszony tanácsadója. Intézete rendelkezik a kontinens egyik legnagyobb (IPCC által finanszírozott) számítógépével, a bonyolult klímamodellek futtatásához. Kérem, meg van ez szervezve! S mindezek zászlóvivője Németország, a német klíma- és energiapolitika, Angela Merkel kancellárral az élen. A szimulációs prognózisokkal kapcsolatban egyetértően hivatkoznék egy rangos német klímatudósra, aki azt állítja, hogy az ennyire eltérő eredmények (l. 3. ábra) nem kezelhetők tudományosan elfogadhatónak. Az átlagolás ebben az esetben csalóka maszatolás.

**3. A szén-dioxid valós szerepének megítélése** a legfontosabb kérdés a konszenzussal elfogadottnak deklarált klímavédelemmel kapcsolatban. Ami a legfontosabb: a szén-dioxid nem környezetkárosító gáz, a növényvilág létezése óta, a fotoszintézis révén minden élet egyik ősforrása, hiszen a fotoszintézis során keletkező szerves anyagok (így a fosszilis energiahordozóink) széntartalma a légkör szén-dioxidjából származik.

Bűnössé nyilvánítani pedig csak az elemi fizikai ismeretek hiányából lehetséges, ugyanis sugárzási paraméterei alapján csak gyengén üvegházhatású gáz, tehát nem lehet oka a prognosztizált globális felmelegedésnek. E helyen csupán Miskolczi Ferenc, magyar származású fizikus kutatási eredményeire hivatkozunk.

Számos kísérlet igazolja, hogy a légkör szén-dioxid koncentrációjának emelkedésével nő a növények fejlődése, ami az élelmiszertermelés szempontjából fontos felismerés. Egyébként is félrevezető a mindenkor, esetleg csak egyetlen helyen mért (400 ppm körüli)

maximális szén-dioxid koncentrációra hivatkozni, ugyanis a földfelszín felett, térben és időben állandóan változik (elég széles tartományban), amint az **4. ábra** szemlélteti a műholdas mérések alapján. A koncentráció nem azokban a térségekben a legmagasabb, ahol az ipari kibocsátás a legnagyobb (pl. USA).



**4. ábra.** A szén-dioxid koncentrációjának változása (2014. okt.1- nov.11.)

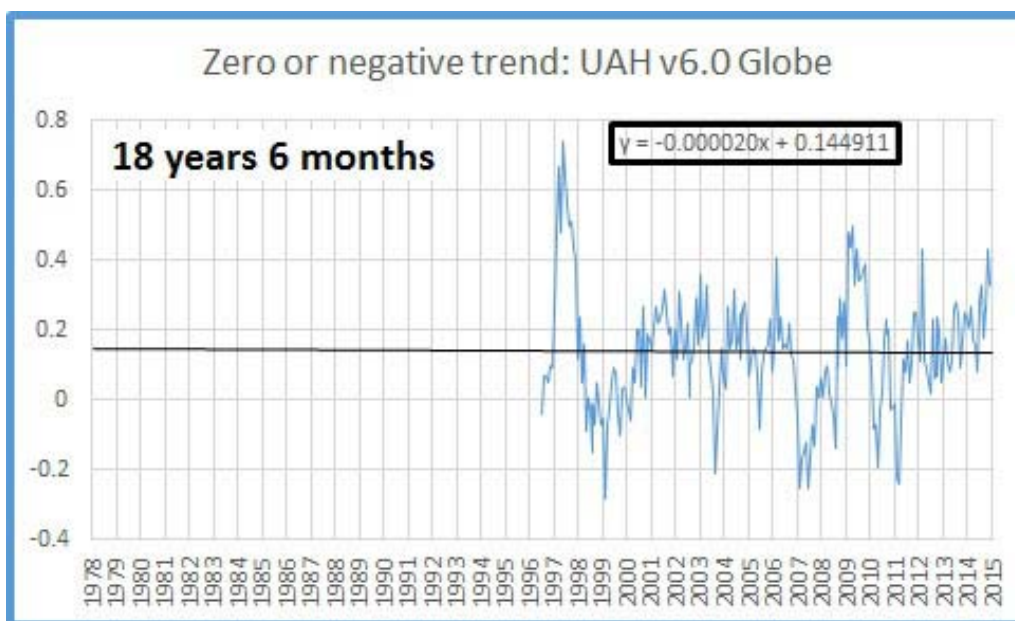
Mindezek után jogosan vetődik fel a kérdés: a szén-dioxid most káros vagy hasznos gáz? A növénytermesztők már régóta tudják a választ, az IPCC viszont (nyilvánosan még) nem (vallhatja be).

**4. A 94 százalékos tudományos konszenzus** létezésének feltételezése téves. Ez a magas szám csak a politikusokra és kormányokra érvényes, akik aláírták a párizsi klímaegyezményt, és akik nagy igyekezettel ratifikálni fogják a parlamentekben. De hát ők nem tudósok, és ezért a vitatott kérdés szakmai megítélésében nem illetékesek, függetlenül attól, hogy a klímapolitika alakításában a szerepük döntő és meghatározó. De a felelősség viselése is az övék. Érdeemes utánanézni (e honlapon megtettük), hogy mi mindent tettek (időben, pénzben és szervezésben) a párizsi klímacsúcs előkészítése során a „siker” érdekében (még Ferenc pápát is mozgósították). A kérdésben illetékes szakemberek (klímakutatók, fizikusok, meteorológusok, óceánkutatók stb.) többsége nem ért egyet a „hivatalossá” nyilvánított klímavédelemmel. Ők a „klímaszkeptikusok”. Könyveik, publikációik, nyilatkozataik, tiltakozásaik több ezerre tehető. Ma már szervezeteik, honlapjaik vannak, külön klímakonferenciákat is tartanak (ahonnan a klímahívó szakemberek tüntetően távol maradnak), az Ellen-IPCC-t is létrehozták. Több kátét, memorandumot tettek közzé, ezek közül olyant, amelyet negyven ezren írtak alá. Közöttük több Nobel-díjas is van. A Nobel-díjasok múlt évi találkozásánál a 65 jelenlevőből 29 nem írta alá a párizsi klímacsúcs támogatására előkészített nyilatkozatot.

Tehát a 94 százalék semmiképpen sem stimmel. Egy viszont bizonyos: a médiumok nagy része szélsőségesen diszkriminál, a klímaszkeptikusok nem kapnak, vagy alig kapnak lehetőséget véleményük megjelenítésére. A kérdés jogosan feltehető: miért?

5. A „klímaalarmizmus” szerepe a legvisszataszítóbb a klímavédelemben. Ha ugyanis nem korlátozzuk az egyébként megalapozottlanul prognosztizált globális hőmérséklet növekedést, akkor annak „meglehetősen súlyos következményei lehetnek”, amelyek a fentebb idézett parlamenti felszólalásból sem hiányozhattak. Súlyosnak az ítéltető, hogy félelemkeltéssel próbálják az egész emberiséget a hamis klímavédelem mellé állítani, annak célkitűzéseit és intézkedéseit elfogadtatni. E helyen csak egy-két „veszély” cáfolatára térhetünk ki.

Az 5. ábra a globális hőmérséklet változását ábrázolja 1966-tól kezdődően, friss műholdas mérések kiértékelése alapján (University of Alabama Huntsville). Azóta az átlagos érték gyakorlatilag változatlan. Tehát annak ellenére sem nő a hőmérséklet, hogy a szén-dioxid kibocsátás az utóbbi évtizedekben jelentősen emelkedett. A két paraméter között nem állapítható meg szoros korreláció, amint ezt a klímavédelem ideológiája állítja.



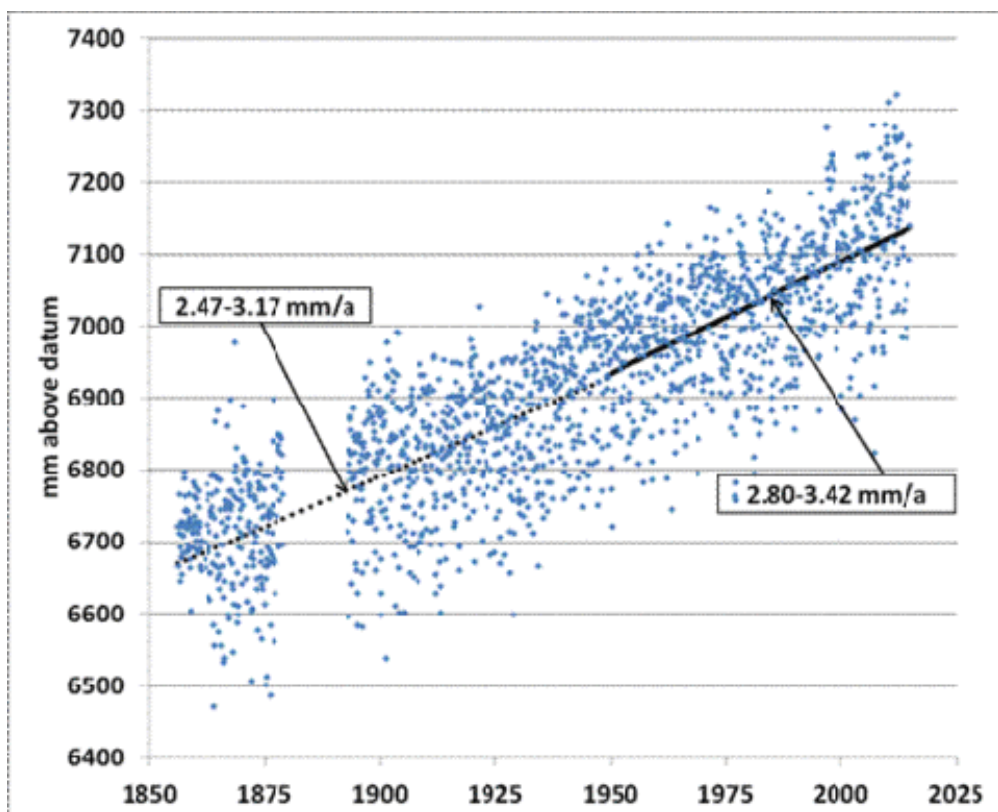
5. ábra. A globális hőmérséklet változása műholdas mérések alapján (University of Alabama Huntsville)

Érdekes még az ábra alapján megemlíteni, hogy a változás statisztikus jellegű, minthogy a hőmérséklet számos, ugyancsak statisztikusan változó hatás eredőjeként alakul ki. Hosszabb távon bizonyos ciklikus változások is megfigyelhetők.

A 6. ábra az óceánok (a világ sok táján mért) vízszintjének adatait ábrázolja az 1850-es évektől kezdődően. Láthatóan az emelkedés folyamatos. Lineáris regresszióval talán két



tartomány megkülönböztethető: az 1950-es évekig terjedő időszakban 2,47-3,17 mm-es átlagos éves emelkedés, az azt követő időszakban 2,80-3,42 mm-es éves emelkedés állapítható meg. Tehát nem igazolható a klímavédelem alarmizmusa, ugyanis ez esetben sem állapítható meg szoros korreláció az exponenciális jelleggel növekvő szén-dioxid koncentráció és a tengerszint változása között. Ugyanezt igazolják az Európa nyugati partvidékén működő mérőállomások adatai is.

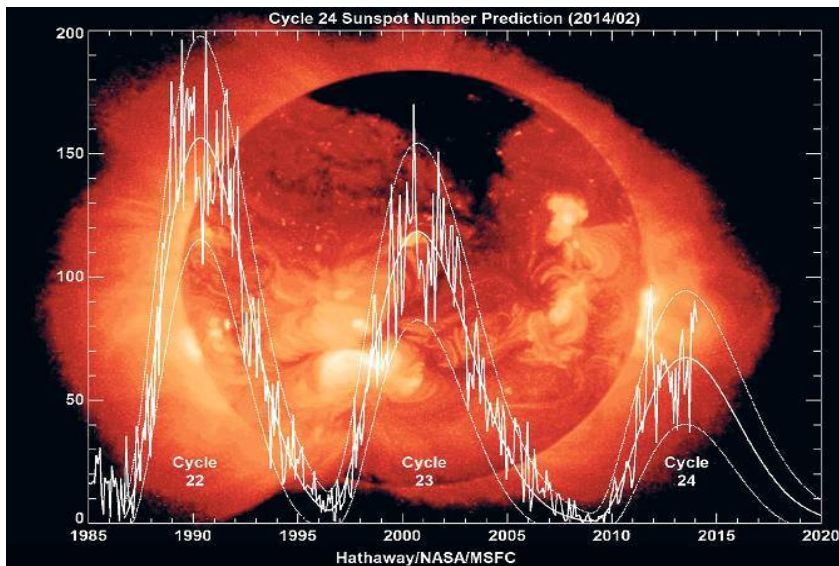


6. ábra. Az óceánok vízszintjének mért értékei

Hasonló mérési eredmények ismertek az óceánok állítólagos elsavasodásával kapcsolatban. A leginkább illetékes vegyészek sem tartják igazolhatónak, hogy a szén-dioxid kibocsátás olyan mértékű elsavasodást okozhatna, amellyel a klímavédők riogatnak, miközben köztudott, hogy az óceánok pH-ja bázikus. Egyébként az óceánok gázoldódási, hőmérsékleti, ökológiai és áramlási folyamatai olyan mértékben összetettek, hogy azok rendszerszintű prognózisa egyszerűen lehetetlen.

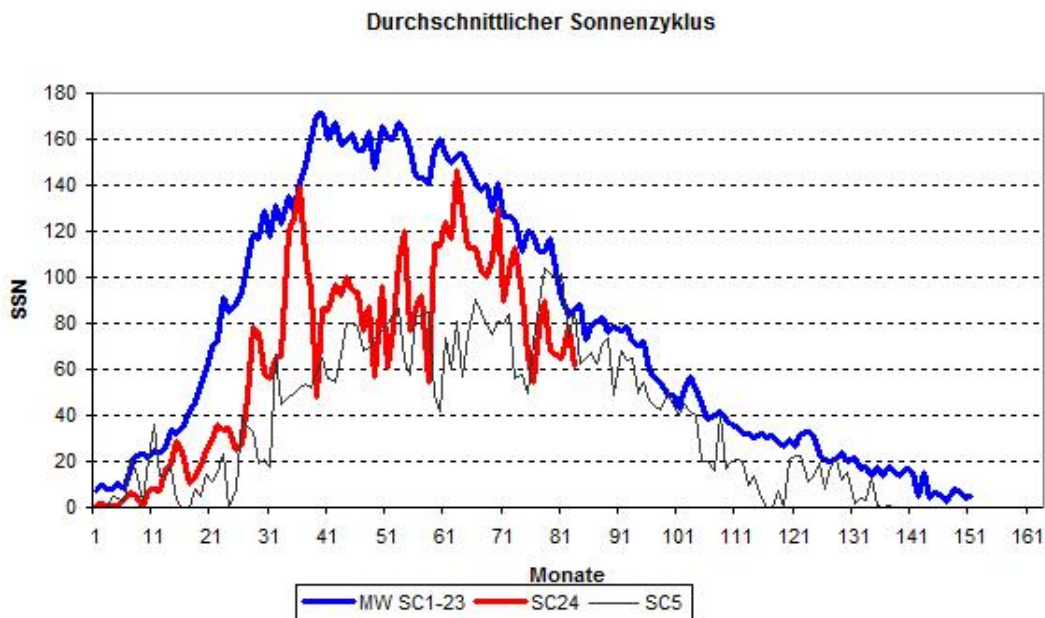
Fontos még e helyen a napfolttevékenység hatásáról szólni, noha az IPCC jelentések erről megfélekedeznek. A megfigyelések szerint a napfoltok száma ciklikusságot mutat, egy-egy ciklus ideje mintegy 150 hónap. A tudományos megfigyelések óta a 24. ciklusnál tartunk. Az utolsó három ciklus adatai a 7. ábrán láthatók, mely szerint a napfolttevékenység (a ciklusok amplitudóját tekintve) csökkenő tendenciát mutat.





**7. ábra.** A napfoltok számának alakulása az utolsó három ciklusban.

Az utolsó ciklust részletesebben a **8. ábra** szemlélteti. A piros színű függvény 2015 októberéig a megfigyelt napfoltok számát, a kék színű függvény a megelőző ciklusok átlaggörbéjét, a világosszürke függvény pedig az eddigi tapasztalatok alapján prognosztizálható változatot (azaz a piros függvény várható folytatását) ábrázolja. Valószínűsíthető, hogy a ciklusosság folytatódik, és ebben a ciklusban a napfoltok száma tovább csökken. A napfolttevékenységgel foglalkozó klímakutatások szerint szoros korreláció mutatható ki a napfoltok számszerű alakulása és a globális hőmérséklet között, aminek alapján valószínűsíthető, hogy egy hűlési periódus következhet.



**8. ábra** A napfoltok számának alakulása

Mindezeket összevetve nagy merészség azt állítani, hogy az emberi tevékenység okozza azt a hőmérsékletnövekedést, amely bizonyítottan nem is létezik. Ezért jogosan beszélhetünk klímaideológiáról (klímavallásról) és klímahívókról (klímaalarmistákról). Nekünk, klímaszkeptikusoknak van türelmünk kivárni, hogy a 8. ábra piros színű görbéje miként folytatódik. A klímarealisták nem csak modellvizsgálatokat végeznek, hanem elsősorban mérnek és megfigyelnek! Vagy fordítva igaz: akik mérnek és megfigyelnek, azok klímarealisták.

**6. Mibe kerül a klímavédelem.** Hát azért erről is szólni kell. Az mindenesetre megállapítható, hogy a klímavédelem mögött hatalmas szervező erő, hatalmas hittérítő és működtető szervezettség, összefogás, kommunikációs hatalom létezik, amelynek egyetlen vásárlóereje a pénz. Hogy világviszonylatban mibe kerül, még megbecsülni is nehéz. De talán elegendő, ha a klímavédelem zászlóshajójának tekinthető Németország adatait hívjuk segítségül. A klímavédelmi intézkedések ugyanis itt jutottak a legmesszebbre, Angela Merkel kancellár asszony vezényletével, a 2000-ben elfogadott megújuló törvény (EEG) alapján. Itt hirdették meg az energiapolitika reformját (Energiewende), amelynek intézkedéseit egyoldalúan és szélsőséggel (az energetikai szakma teljes kirekesztésével) a klímapolitika célkitűzéseiből vezették le. Így jött létre az un. közös klíma- és energiapolitika, amelynek fő célkitűzése a szén-dioxid kibocsátás csökkentése, végül a fosszilis energiahordozók teljes kiszorítása (dekarbonizáció). Ennek szellemében eddig, jelentős támogatással 84 000 MW szél- és naperőművi kapacitás létesült, miközben a világhírű nagy német energiaóriások tönkrementek. Azzal e helyen nem kívánunk foglalkozni, hogy a célkitűzés maga is mennyire elrugaszkodott és irreális, csupán azzal, hogy ez mennyibe kerül. A **9. ábrán** szereplő számok (milliárd euró értékben) azt mutatják, hogy az áramfogyasztóknak mennyibe kerül évente (első oszlop) az Energiewende céljainak megvalósítása.

**Zwangsabgaben der Stromverbraucher  
an Betreiber von Ökostrom-Anlagen**  
Hochrechnung bis 2025  
in Milliarden Euro

Jahr	Auszahlungen	Auszahlungen
	im Jahr	plus Zahlungsverpflichtungen bis zum Jahr
2014	24,6	400
2020	35	619
2025	über 40	800

Quelle: Günter Unseld, NAEB Stromverbraucherschutz e.V.

**9. ábra.** A német Energiewende költségei

A 2014-hez tartozó érték tényadat, a 2020 és 2025 évi adat természetesen becsült. A fogalmazásból is kitűnik, hogy a törvények alapján minden költséget beépítenek a villamos energia fogyasztói árába, tehát valóban mindent a fogyasztókkal fizettetnek meg. A második oszlopban az EEG törvény életbelépése óta képzett kumulált összeg szerepel, amely mai becslések szerint végül 1000 milliárd euró fölé fog emelkedni.

A költségeknek a fogyasztókra való áterhelése miatt Németországban jelentősen emelkedtek a fogyasztói áramárak. A háztartási tarifáknak az utóbbi évtizedben bekövetkezett változását a **10. ábra** szemlélteti. Az alsó sötét oszloprészek a termelési költségeket, a szürke rész az energiaszállítási és elosztási költségeket, a sárga oszloprészek az adók és járulékos költségek alakulását ábrázolják. Egyértelműen megállapítható, hogy ez utóbbi költségek növekedtek jelentősen, 39 %-ról 59 %-ra (az EEG törvény következményeként).

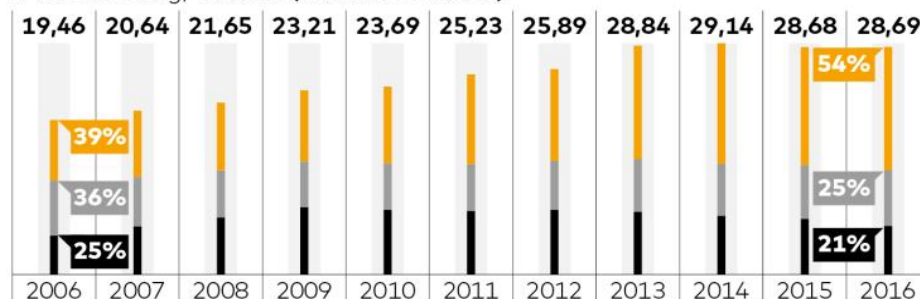
### Drei Bestandteile: Der Strompreis für Haushalte

Durchschnittlicher Strompreis für einen Haushalt in ct/kWh\*, davon:

■ Steuern, Abgaben und Umlagen

■ Netzentgelt\*\*

■ Beschaffung, Vertrieb (Anteile in Prozent)



WELT

\* Jahresverbrauch von 3500 kWh

\*\* inkl. Messung, Abrechnung, Messstellenbetrieb

Quelle: BDEW

### 10. ábra. A háztartási áramárak alakulása Németországban (€cent/kWh)

Egy (átlagosnak tekinthető), évi 3500 kWh-át fogyasztó háztartás éves költségeinek emelkedése a **11. ábra** alapján követhető. Itt az adókat és a járulékokat a szürke oszloprészek mutatják. 1998 óta a háztartások áramköltsége átlagosan 68 %-al emelkedett. Mindezek következménye, hogy (Dánia) mellett az Európai Unión belül Németországban a legmagasabb a lakossági áramár. Ez állapítható meg a **12. ábrából**, amely egy rendkívül figyelemre méltó és tanulságos ábrázolás.

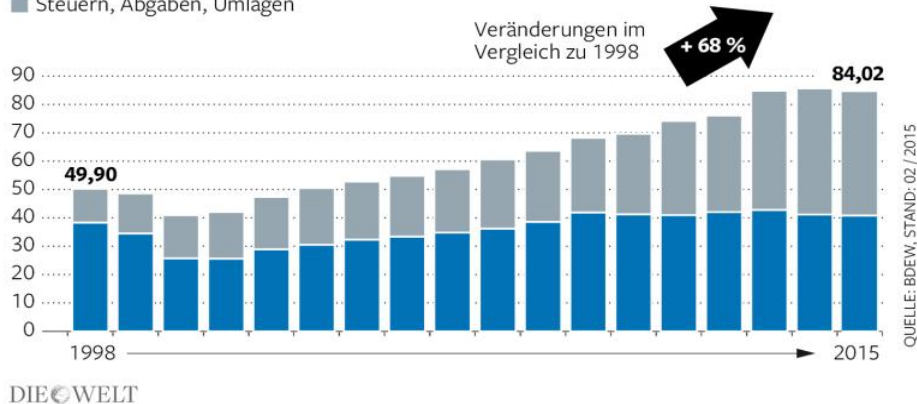
Az áramárakat (€cent/kWh) ugyanis a szél- és naperőművi kapacitások relatív kiépítettségének függvényében ábrázolja. Egyértelműen megállapítható, hogy azokban az országokban magasabbak az árak, ahol a nap- és szél-erőművi kapacitások kiépítettsége a legnagyobb. De a mezőnyből teljesen kiugrik Dánia és Németország, amelyek messze

## STROMPREIS-ANSTIEG SCHWÄCHT SICH AB

Jahresverbrauch von 3.500 kWh

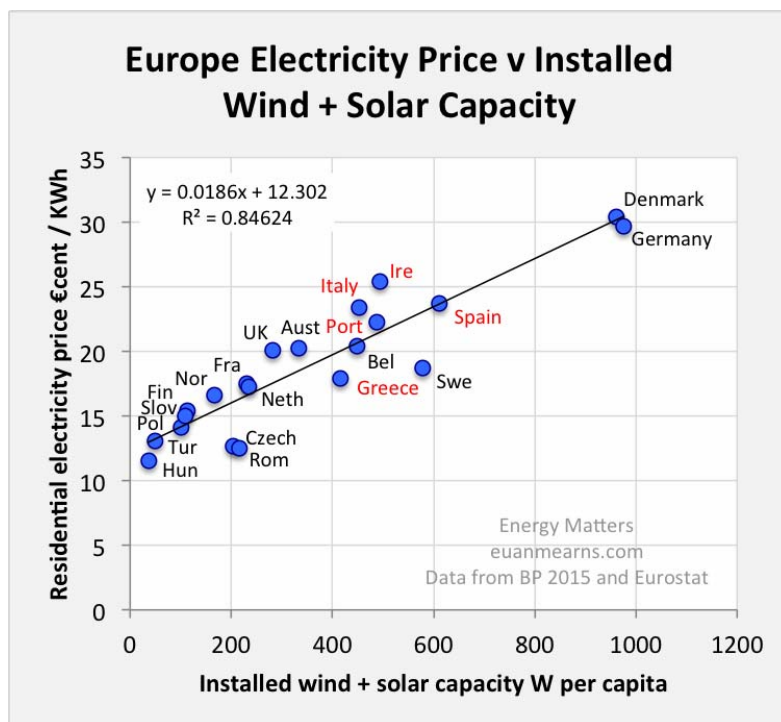
Durchschnittliche monatliche Stromrechnung für einen Haushalt in Euro

- Beschaffung, Netzentgelt und Vertrieb
- Steuern, Abgaben, Umlagen



11. ábra. Egy átlagos fogyasztó (3500 kWh/év) éves költségeinek alakulása

vezetnek a nap és szélenergia hasznosításában. Félrevezetés, hogy a megújuló energiaforrások hasznosítása csökkenti az energiaárakat. A valóság az, hogy jelentős támogatások nélkül a megújulókból való villamosenergia-termelés nem versenyképes. De a gazdag országok ezt megengedhetik maguknak, a lakosság manipulálásával. Nos, ehhez kell a klímapolitika, a globális felmelegedés következményeinek a riogatásával. De eszmél már a német lakosság.



12. ábra. A fogyasztói áramárak a szél- és naperőművi kiépítettség függvényében

E honlapon, számos írásban bemutatuk és elemeztük a német Energiewendét, a közös klíma- és energiapolitikát, amely a szél- és naperőművi rendszerek szélsőséges méretű és még egyre növekvő kapacitása miatt, egyre súlyosabb gondokkal és még igen jelentős beruházási költségigénnyel (távvezetékek építése, rendszerstabilitás biztosítása, energiatárolás megoldása, a leállított atomerőművek lebontása és a radioaktív hulladékok végleges tárolása) fog járni. E tévútról Németországnak minél előbb vissza kell fordulnia.

Nagyon nagy baj, hogy Németország (dominanciájával) rákényszeríti klíma- és energiapolitikáját az Európai Unióra, és az szolgáléküen követi is. De ez már egy újabb téma.

**7. Összefoglalóan** megállapítható, hogy a klímavédelem bizony nagyon sokba kerül, ami két okból is tragikusnak tekinthető. Egyrészt, hogy e hatalmas kiadásokat egy tudományosan nem megalapozott célkitűzés elérésére, nevezetesen a légköri szén-dioxid kibocsátásának csökkentésére fordítják. Másrészt megbocsáthatatlan bűn, hogy ez a horribilis összeg nem fordítható igazi környezetvédelemre, és az emberiséget sújtó égető problémák megoldására. Cui prodest? Ez kiknek az érdeke?

És mi lenne mindebben az értelmiség szerepe és feladata?

Mert, hogy mi a szerepe tőkés társaságoknak, azt nagyjából sejtjük, de hogy a politikusok és a kormányok miért sorakoztak fel ilyen egységesen egy hamis klímavédelem mellett (l. pl. G7-ek zárónyilatkozatai, párizsi klímacsúcs és az egyezmény aláírása), az bizony érthetetlen. Hát egyetlen legény sincs talpon, e vidéken? Legalább arra fel kellene figyelni, hogy egyáltalán nincsen párbeszéd az IPCC klímatudósai, és a szkeptikusoknak bélyegzett klímarealista szakemberek között. És a politikusok sem kíváncsiak a klímarealisták véleményére. Ez az állapot több mint aggasztó.

A parlamenti képviselőinktől megkérdezem: tudják, hogy „elsők között” tulajdonképpen mihez adták szavazatukat a párizsi klíma megállapodás ratifikálása során?

Árnyaltabb információk olvashatók e honlapon, pl. a 2016. 05. 22. és 2016. 04. 22. keltezésű riportokban. Hiszen sok kérdésre nem térhettünk ki.

Megtisztelőnek tartanám, ha a köztársasági elnök úr elolvasásra érdemesítené ezt az írástomat.

(Petz Ernő, egy egyszerű értelmiségiként. 2016. 06. 04.)